

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/14/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1414212837
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1414212837.3

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobkyne: W. C., nar. XX.X.XXXX, bytom P. A. N., D. XX, J., zastúpená JUDr. Adamom Puškárom, advokátom so sídlom Karpatská 5, Bratislava, proti žalovanému: W. J., nar. XX.X.XXXX, bytom T. I. O. XX, J., zastúpený: AGM partners, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Hlavné námestie 3, Bratislava, IČO: 47 258 586, o zaplatenie 7 998,47 Eur s prísl., na odvolanie žalobkyne proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 25. februára 2020 č.k. 6C 485/2015-94 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie zastavil konanie vo veci samej podľa § 230 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) pre nedostatok podmienky konania spočívajúcej v prekážke právoplatne rozhodnutej veci. Žalovanému priznal voči žalobkyňi nárok na náhradu trov konania vo výške 100%.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobkyňa sa svojou žalobou domáhala od žalovaného zaplatenia sumy 7 998, 47 Eur s prísl., z titulu Dohody zo dňa 24.5.2007, uzavretej medzi ňou a žalovaným, na základe ktorej žalovaný uznal svoj dlh voči žalobkyňi vo výške 500 000 Sk (16 596,96 Eur, vzniknutý na základe Osvedčenia o dedičstve sp.zn.23D546/2002, Dnot 81/2002, ktorou dohodu mala žalobkyňa odpustiť žalovanému dlh vo výške 250 000 Sk (8 298,48 Eur) a žalovaný sa jej zaviazal zaplatiť do 31.12.2008 sumu 250 000 Sk (8 298,48 Eur). Uznesením zo dňa 30.10.2019 č.k. 6Co 185/2018-87 Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací zrušil jeho rozsudok zo dňa 15.3.2018 č.k. 6C 485/2015-59, ktorým bola žaloba žalobkyne zamietnutá a uložená jej povinnosť nahradiť žalovanému náhradu trov konania a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že záver súdu prvej inštancie o nedôvodnosti žaloby bol predčasný, nakoľko obrana žalovaného spočívala v poukazaní na to, že medzi sporovými stranami už bolo rozhodnuté v dedičskom konaní po poručiteľke Y. J., a to osvedčením o dedičstve sp.zn. 23D 560/2002, Dnot 81/2002, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 12.2.2003 a súdu prvej inštancie vytkol, že sa s obsahom tohto osvedčenia o dedičstve neoboznámil a nevysporiadal sa s námietkou žalovaného, že konaniu vo veci bráni neodstrániteľná prekážka veci právoplatne rozhodnutej. Poukázal na to, že osvedčenie o dedičstve nadobúda účinky právoplatného uznesenia súdu o dedičstve (§ 175zca OSP)a spĺňa požiadavky na exekučný titul, kritériom vykonateľnosti tohto rozhodnutia je výslovné zaviazanie sa dediča na splnenie konkrétnej povinnosti spoludedičovi. Osvedčenie o dedičstve možno ako exekučný titul vymáhať len v prípadoch, ak dedičia vysporiadali dedičstvo medzi sebou dohodou, pričom nadobúdajúci dedič sa zaviazal výplatom voči odstupujúcemu dedičovi a tento záväzok dostatočne konkretizoval. Odvolací súd uložil súdu prvej inštancie oboznámiť sa s príslušným dedičským spisom a najmä s obsahom právoplatného osvedčenia o dedičstve sp.zn. 23D 560/2002 a posúdiť, či vo veci nie je daný dôvod

pre zastavenie konania pre prekážku rozsúdenej veci (res iudicata). Odvolací súd poukázal na to, že pokiaľ predmetom právoplatného rozhodnutia o dedičstve je výslovný záväzok žalovaného voči žalobkyni vyplatiť jej dedičský podiel na členskom podiele k družstevnému bytu č. XX na A.. I. D. X E. J. v konkrétnej sume a v konkrétnej lehote, ide o konečné vyporiadanie sporových strán ohľadom predmetu dedičstva, ktoré nie je možné modifikovať novou, súdne vymáhateľnou dohodou, pretože o identickom predmete konania, vrátane spôsobu vyporiadania dedičov už bolo právoplatne rozhodnuté.

3. Súd prvej inštancie po právnej stránke vychádzal z ustanovení § 161 ods. 1 a 2 CSP, § 230 CSP.

4. Konštatoval, že v zmysle intencií odvolacieho súdu pripojil k spisu dedičský spis sp.zn. 23D 560/2002, súčasťou ktorého je Osvedčenie o dedičstve č.k. 23D 560/2002-10, Dnot 81/2002zo dňa 27.1.2003, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 12.2.2002(2003) a ktorým došlo k vyporiadaniu dedičstva po poručiteľke Y. J., nar. XX.XX.XXXX, zomrelej dňa XX.X.XXXX, a to na základe dohody dedičov W. J., nar. XX.X.XXXX a W. M., nar. XX.X.XXXX. Zistil, že na základe Osvedčenia o dedičstve a tejto dohody členský podiel družstevného bytu č. XX na A.. I. D. X E. J. vo všeobecnej cene podľa uvedenia dedičov 1 000 000 Sk nadobudol W. J. (žalovaný) s povinnosťou výplaty zákonného dedičského podielu ustupujúcej dedičke W. M. v sume 500 000 Sk v lehote do dvoch rokov od právoplatnosti Osvedčenia o dedičstve.

Na základe týchto skutočností dospel súd prvej inštancie k záveru, že konanie vedené pod sp.zn. 6C 485/2015 je potrebné v zmysle vyššie cit. zákonných ustanovení zastaviť, nakoľko Osvedčenie o dedičstve č.k. 23D 560/2002-10 zo dňa 27.1.2003 tvorí prekážku právoplatne rozhodnutej veci (res iudicata). Mal za to, že toto Osvedčenie o dedičstve je exekučným titulom a je ho možné vymáhať, keďže sporové strany ako dedičia vysporiadali medzi sebou dedičstvo dohodou, pričom žalovaný sa ako nadobúdajúci dedič zaviazal vyplatiť odstupujúcej dedičke (žalobkyni) sumu 500 000 Sk v lehote do 2 rokov odo dňa právoplatnosti predmetného Osvedčenia o dedičstve. Uviedol, že záväzok žalovaného bol v tomto rozhodnutí dostatočne konkretizovaný tak v časti sumy ako aj lehoty, v ktorej mala byť uhradená. V danom prípade išlo medzi stranami sporu teda o konečné vyporiadanie ohľadom predmetu dedičstva, ktoré nie je možné modifikovať novou, súdne vymáhateľnou dohodou, nakoľko o identickom predmete konania, vrátane spôsobu vyporiadania už bolo právoplatne rozhodnuté. Konanie tak z dôvodu prekážky právoplatne rozhodnutej veci (res iudicata) zastavil.

5. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 256 ods. 1 CSP a žalovanému priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania, nakoľko žalobkyňa tým, že podala žalobu vo veci, u ktorej existuje prekážka rozhodnutej veci, pričom o rozhodnutí - osvedčení o dedičstve č.k. 23D 560/2002-10 zo dňa 27.1.2003 ako jedna z dedičov vedela, zavinila zastavenie konania. Vyslovil tiež, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd osobitným uznesením v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto uznesenia.

6. Proti tomuto uzneseniu podala prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa a žiadala napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a priznať jej aj náhradu trov odvolacieho konania. Poukázala na ust. § 488 a § 516 ods. 1 Občianskeho zákonníka a mala za to, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď na zistený skutkový stav nesprávne aplikoval ust. § 230 CSP, keďže Osvedčenie o dedičstve č.k. 23D 546/2002-10 (ďalej správne č.k. 560/2002-10) zo dňa 27.1.2003 v danom prípade vo vzťahu k jej žalobou uplatnenému nároku nemôže tvoriť prekážku rozhodnutej veci (res iudicata). V danom prípade mala za nepochybné, že na základe obsahu Osvedčenia o dedičstve vznikol medzi ňou a žalovaným záväzkovo-právny vzťah v zmysle § 488 Občianskeho zákonníka, z ktorého jej ako veriteľovi vzniklo právo na plnenie (pohľadávka) od žalovaného ako dlžníka a žalovanému súčasne vznikla povinnosť splniť záväzok voči nej ako veriteľovi. Výsledkom dedičského konania tak bol záväzkovo-právny vzťah medzi ňou a žalovaným, ktorý však bol predloženou písomnou Dohodou uzavretou so žalovaným dňa 24.5.2007 zmenený, a to čo do predmetu záväzku (pôvodná dlžná suma 500 000 Sk bola nahradená dlžnou sumou 250 000 Sk), ako aj podmienok jeho splnenia (zmena lehoty jeho splnenia do 31.12.2008), čím nastala novácia tohto záväzku. Konštatovala, že právny poriadok SR nezakazuje platnú zmenu záväzkovo-právneho vzťahu vzájomnou dohodou účastníkov, ani pokiaľ tento vyplýva z právoplatne rozhodnutého súdneho rozhodnutia alebo Osvedčenia o dedičstve a pod., ale práve naopak v zmysle vyššie cit. ust. § 516 Občianskeho zákonníka, môžu účastníci dohodou zmeniť vzájomné práva a povinnosti, čím dochádza k tzv. novácii záväzku. Uvedené vyplýva zo slobody účastníkov zakladať záväzkovo-právne vzťahy, ako aj ich nepochybné slobody takéto existujúce právne vzťahy obsahovo meniť. Akýkoľvek

záväzkovo-právny vzťah, t.j. aj ten, ktorý je predmetom tejto žaloby, možno podľa žalobkyne ex lege vzájomnou dohodou jeho účastníkov meniť, t.j. modifikovať. Mala za to, že právne modifikovať nemožno len samotné právoplatné rozhodnutie o vyporiadaní dedičstva po poručiteľovi, ale modifikovať a teda dohodou účastníkov meniť už možno samotný z neho vyplývajúci vzniknutý záväzkovo-právny vzťah, čo v danom prípade aj takto právne nastalo. V danom prípade v zmysle obsahu predloženej Dohody uzavretej so žalovaným dňa 24.5.2007, o ktorú opiera svoj žalobný nárok, podľa žalobkyne došlo k zmene záväzku v zmysle § 516 Občianskeho zákonníka, keď sa žalovaný zaviazal, že jej dlžnú sumu 250 000 Sk (8 298,47 Eur) uhradí do 31.12.2008, pričom mu podľa § 574 ods. 1 Občianskeho zákonníka odpustila polovicu z pôvodnej dlžnej sumy 500 000 Sk, t.j. 250 000 Sk, čím nepochybne došlo k novácii predmetného záväzku v premete nároku (pôvodná suma 500 000 Sk bola nahradená dlžnou sumou 250 000 Sk), ako aj v podmienkach jeho splnenia (zmena lehoty jeho splnenia do 31.12.2008). Z titulu predmetnej dohody, ktorá je predmetom žaloby, došlo zo strany žalovaného aj k jej čiastočnému plneniu, keď mu jej uhradil 300 Eur, na základe čoho sa žalobkyňa domáha zaplatenia sumy 7 998,47 Eur s prísl. Žalobkyňa bola toho názoru, že súd prvej inštancie v napadnutom uznesení skutkové a právne skutočnosti daného prípadu zjavne nedostatočne právne posúdil a vyhodnotil, keď fakticky odignoroval skutočný predmet žaloby, ktorým je jej nárok voči žalovanému na zaplatenie sumy 7 998,47 Eur s prísl. z právneho titulu súdu predloženej Dohody uzavretej so žalovaným dňa 14.5.2007, ktorou došlo k novácii pôvodného záväzkovo-právneho vzťahu, a teda ide o iný skutkový stav a nárok oproti pôvodnému záväzkovo-právne vzťahu, založenému Osvedčením o dedičstve č.k. 23D 560/2002-10 zo dňa 27.1.2003. p Žalobkyňa poukázala na právne názory ohľadom res iudicata vyplývajúce z ustálenej judikatúry NS SR z ktorých jednoznačne vyplýva že v prípade iného skutkového stavu a nároku, z ktorých sa žalobný návrh uplatňuje oproti pôvodnému už právoplatne rozhodnutému konaniu, nejde o prekážku právoplatne rozhodnutej veci, ako v rozsudku NSSR sp.zn. 3Oboer 60/2013 zo dňa 29.5.2014, podľa ktorého o tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Ten istý predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený (t.j. ak vyplýva z rovnakého skutku). Tiež poukázala na rozsudok NS SR sp.zn. 5 Obdo 44/2011 zo dňa 13.1.2012, kde je uvedené, že prekážka rozsúdenej veci (res iudicata) svojou podstatou patrí k procesným podmienkam a jej existencia (zistenie) v každom štádiu konania vedie bez ďalšieho k jeho zastaveniu. Táto prekážka nastáva predovšetkým vtedy, ak má byť v novom konaní prejednaná tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Ten istý predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzuje žalobným petitom, vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, v ktorých bol uplatnený (t.j. ak vyplýva z rovnakého skutku). Žalobkyňa mala za to, že ňou podaná žaloba je postavená na inom skutkovom stave a nároku vyplývajúcom z iného právneho titulu-Dohody uzavretej so žalovaným dňa 24.5.2007, v rámci ktorej došlo k zmene čo do predmetu záväzku (pôvodná dlžná suma 500 000 SK bola nahradená dlžnou sumou 250 000 Sk), ako aj podmienok jeho splnenia (lehota splnenia sa zmenila do 31.12. 2008, pričom bola zavedená možnosť plniť aj v splátkach, čo aj čiastočne nastalo), z čoho je zrejmá právna novácia tohto záväzku, z jeho pôvodného skutkového stavu a nároku, čo bol súd prvej inštancie v danej veci podľa žalobkyne povinný vziať do úvahy aj s ohľadom na vyššie citovanú ustálenú judikatúru NS SR ohľadom prekážky právoplatne rozhodnutej veci (res iudicata), čo však neurobil, na základe čoho právne pochybil a v danej veci je potrebné o vznesenom nároku riadne vecne rozhodnúť v zmysle žalobného petitu.

7. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne navrhol konanie zastaviť (teda zrejme napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdiť) a priznať mu trovy konania v plnom rozsahu. Uviedol, že uznanie záväzku nie je obsahom Dohody zo dňa 24.5.2007, nemal vôľu záväzok uznať z okolností prípadu, celkovej logiky listiny ani z jeho úmyslov, ani žalobkyne, nevyplývalo, že by malo dôjsť k uznaniu. Na listine nie je prejav vôle smerujúci k uznaniu, ani základné náležitosti takého právneho úkonu, nemohlo preto prísť ani k predĺženiu premlčacej lehoty, žaloba bola podľa neho podaná po jej uplynutí. Mal za to, že právne je možné obsah Dohody chápať ako nováciu (zmenu obsahu záväzku), nie však uznanie dlhu. Zmluvné strany mali v danom čase v úmysle zmeniť pôvodný záväzok vyjadrený v Osvedčení o dedičstve, nie však záväzok uznať. Namietal príliehavosť žalobkyňou uvedenej judikatúry pre daný prípad. Správnym postupom podľa žalovaného malo byť podanie návrhu na exekúciu a nie žaloby na úhradu dlhu (navyše premlčaného). Predmetné konanie považoval za duplicitné a existencia Osvedčenia o dedičstve, právoplatného dňa 1.2.2003, ktorého predmetom je aj predmetný záväzok, o ktorom sa konanie vedie, je predpokladom pre existenciu prekážky veci rozhodnutej. Uviedol, že

predmetné Osvedčenie o dedičstve je exekučným titulom a Dohodou medzi ním a žalobkyňou nedošlo k vzniku nového záväzku. ale len k zániku časti pôvodného v rozsahu 250 000 Sk a stanoveniu novej splatnosti, vo zvyšnej výške zostal záväzok nezmenený a je totožný so záväzkom, ktorý je predmetom tohto konania. Mal za to, že tento záväzok mal byť vymáhaný cestou exekučného konania na základe exekučného titulu -Osvedčenia o dedičstve, kde by prípadný zánik časti záväzku mal byť riešený v konaní o návrhu o zastavení exekúcie alebo o námietkach.

8. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného zotrvala na svojom stanovisku, že súd prvej inštancie prejednávajúcu vec nesprávne právne posúdil, keď na zistený skutkový stav nesprávne aplikoval ust. § 230 CSP, keď Osvedčenie o dedičstve č.k. 23D 560/2002-10 zo dňa 27.1.2003 v danom prípade vo vzťahu k jej žalobou uplatnenému nároku a z tohto dôvodu nemôže tvoriť prekážku rozhodnutej veci (res iudicata). Na základe toho nesúhlasila s vyjadrením žalovaného, že existencia Osvedčenia o dedičstve, právoplatného dňa 12.2.2003, je predpokladom na existenciu prekážky veci rozhodnutej. Dohodou medzi ňou a žalovaným došlo k vzniku nového záväzku, z ktorého jej ako veriteľovi vzniklo právo na plnenie od žalovaného a súčasne žalovanému vznikla povinnosť splniť si záväzok voči nej. Konštatovala, že výsledkom dedičského konania bol záväzkovo-právny vzťah medzi ňou a žalovaným, ktorý bol predloženou písomnou Dohodou uzavretou so žalovaným dňa 24.5.2007 zmenený, a to čo do predmetu záväzku (pôvodná dlžná suma 500 000 Sk bola nahradená dlžnou sumou 250 000 Sk), ako aj v podmienkach jeho splnenia (zmena lehoty jeho splnenia do 31.12.2008). Žalobkyňa bola toho názoru, že súd prvej inštancie uvedené skutkové a právne skutočnosti daného prípadu nedostatočne právne posúdil a vyhodnotil, keď fakticky odignoroval skutočný predmet tejto žaloby, ktorým je jej nárok voči žalovanému na zaplatenie sumy 7 998,47 Eur s prísl. z právneho titulu súdu predloženej Dohody uzavretej so žalovaným dňa 24.5.2007, ktorou došlo k novácii pôvodného záväzkovo-právneho vzťahu a teda, že ide o iný skutkový stav a nárok oproti pôvodnému záväzkovo-právnomu vzťahu založenému Osvedčením o dedičstve č.k. 23D 560/2002 zo dňa 27.1.2003. Na základe tejto Dohody uzavretej so žalovaným da 24.5.2007, v ktorej žalovaný nielen uznal svoj dlh voči nej vo výške 500 000 Sk, ktorý mu vznikol ešte na základe Osvedčenia o dedičstve č.k. 560/2002, Dnot 81/2002, ale predovšetkým v tejto dohode žalovanému podľa § 574 ods. 1 Občianskeho zákonníka odpustila polovicu z dlžnej sumy, t.j. 250 000 Sk z doposiaľ neuhradeného záväzku vo výške 500 000 Sk, pričom sa súčasne žalovaný v tejto dohode výslovne písomne zaviazal, že jej zvyšnú časť dlžnej sumy, t.j. 250 000 Sk (8 28,47 Eur) uhradí do 31.12.2008, z čoho je právne zrejmé, že tento dlh uznal. Naďalej mala za to, že Osvedčenie o dedičstve č.k. 23D 560/2002 zo dňa 27.1.2003 v danom prípade vo vzťahu k jej žalobou uplatnenému nároku nemôže tvoriť prekážku rozhodnutej veci.

9. Žalovaný vo svojom vyjadrení k tomuto vyjadreniu žalobkyne tiež zotrval na svojej argumentácii a namietal, že by uzavretou Dohodou zo dňa 27.1.2003 došlo k uznaniu dlhu. Konštatoval, že uznanie dlhu ako prostriedku na zabezpečenie záväzku slúži k ochrane práv veriteľov pred stratou práv vyplývajúcich z hlavného záväzku. Mal za to, že nakoľko toto právo bolo priznané exekučným titulom Osvedčenie o dedičstve č.k. 23D 560/2002-10 zo dňa 27.1.2003 bolo neúplné a zbytočné písomne uznávať pre dlh, nakoľko dané už bolo potvrdené rozhodnutím súdu. Taktiež uznanie dlhu z pohľadu koncepcie súkromného práva slúži na uznanie záväzkov medzi zmluvnými stranami, ako súkromnoprávny úkon zmluvných strán. V prípade vydania exekučného titul možno práve tento exekučný titul považovať za potvrdenie záväzku, čiže podobný inštitút ako uznanie, dokonca so silnejším postavením, nakoľko možno podať rovno návrh na vykonanie exekúcie, ale pri uznaní dlhu ako súkromnoprávnom úkone zmluvných strán, pri nedobrovoľnom splnení záväzku je najskôr potrebné podať žalobu. Bol toho názoru, že v danom prípade neboli naplnené základné náležitosti uznania dlhu tak, ako ich vyžaduje Občiansky zákonník. Uviedol, že medzi náležitosti písomného uznania dlhu, okrem iného patrí uznanie dlhu a sľub tento dlh splniť. K danému sa viažu taktiež všeobecné ustanovenia o právnych úkonoch, takže musí byť jasné a zreteľné, z vôle dlžníka keďže ide o jednostranný právny úkon, že táto vôľa u neho bola. Na základe toho mal za to, že v danom písomnom uznaní dlhu musí byť jasne a zreteľne uvedené, že dlžník svoj dlh uznáva a zároveň sľubuje, resp. sa zaväzuje dlh splniť, čo z uvedenej Dohody však nevyplýva. K poukazu žalobkyne na ust. § 584 Občianskeho zákonníka žalovaný uviedol, že z koncepcie Občianskeho zákonníka, ako aj z danej Dohody, možno v zmysle vyjadrení žalobkyne usúdiť, že išlo skôr o právny úkon, ktorého cieľom bol zánik záväzku, ako jeho zabezpečenie. Stotožnil sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie v časti, že rozhodnutie o dedičstve spôsobuje prekážku res iudicata. V prípade, ak bol vydaný exekučný titul, v danom prípade Osvedčenie o dedičstve, za logický a zákonný postup považoval žalovaný podanie návrhu na exekúciu a domáhania sa svojich práv núteným výkonom. Predmetné Osvedčenie o dedičstve je exekučným titulom a podľa žalovaného Dohodou medzi ním a žalobkyňou nedošlo k vzniku nového záväzku, ale len zániku časti pôvodného v rozsahu 250 000 Sk

a stanoveniu novej splatnosti. Vo zvyšnej časti zostal záväzok nezmenený a je totožný so záväzkom, ktorý je predmetom tohto konania.

10. Krajský súd Bratislave ako súd odvolací súd (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) prejednal vec bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

11. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

12. Ak sa odvolací súd v celom rozsah stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CP).

13. Súd prvej inštancie riadiac sa právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v uznesení Krajského súdu v Bratislave č.k. 6Co 185/2018-87 zo dňa 30.10.2019 predovšetkým skúmal, či sú splnené podmienky konania v zmysle § 161 CSP a dospel k správne záveru, že konanie je potrebné podľa § 230 CSP zastaviť, nakoľko Osvedčenie o dedičstve č.k. 23D 560/2002-10 zo dňa 27.1.2003 tvorí prekážku právoplatne rozhodnutej veci (res iudicata). Vyslovil správny názor, že toto Osvedčenie o dedičstve je exekučným titulom a je možné na základe neho nárok vymáhať, keďže sporové strany ako dedičia vysporiadali medzi sebou dedičstvo dohodou, pričom žalovaný sa ako nadobúdajúci dedič zaviazal vyplatiť odstupujúcej dedičke (žalobkyni) sumu 500 000 Sk v lehote do 2 rokov odo dňa právoplatnosti predmetného Osvedčenia o dedičstve, záväzok žalovaného bol v tomto rozhodnutí dostatočne konkretizovaný tak v časti sumy ako aj lehoty, v ktorej mala byť uhradená. V danom prípade išlo medzi stranami sporu teda o konečné vyporiadanie ohľadom predmetu dedičstva, ktoré nie je možné modifikovať novou, súdne vymáhatelnou dohodou, nakoľko o identickom predmete konania, vrátane spôsobu vyporiadania už bolo právoplatne rozhodnuté. V prípade, že v osvedčení o dedičstve je povinnosť vyplatiť ostatných dedičov do určitej lehoty, tak po uplynutí tejto lehoty vzniká právo vymáhať toto plnenie formou exekúcie. Odvolacie námietky žalobkyne neboli dôvodné, nakoľko v danom prípade neprichádza do úvahy postup podľa ňou uvedených ustanovení § 516, ani § 574 Občianskeho zákonníka a v prípade, že chce časť dlhu žalovaného voči nej odpustiť, ako uviedla, nemusí v prípade neplnenia povinnosti žalovaným na základe dedičského rozhodnutia vymáhať exekúciou celú sumu v ňou uvedenú.

14. Odvolací súd preto z vyššie uvedených dôvodov napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

15. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, úspešnému v odvolacom konaní, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).